

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobce: I. M., narozen X,
státní příslušnost Republika Uzbekistán,
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,

proti

žalovanému: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2023, č. j. KRPU-214617-22/ČJ-2023-040022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2023, č. j. KRPU-214617-22/ČJ-2023-040022 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c), e) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce. V žalobě žalobce rovněž navrhoval, aby soud žalobě přiznal odkladný účinek.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že považuje napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vycházel z nesprávně a nedostatečně zjištěného stavu věci a své rozhodnutí zdůvodnil toliko obecnými úvahami bez toho, aby se blíže zabýval proporcionalitou omezení osobní svobody žalobce a pregnantně vysvětlil, proč se uchýlil k jeho zajištění. Dle žalobce je napadené rozhodnutí na několika místech vnitřně rozporuplné, což jen více poukazuje na nedostatečně zjištěný skutkový stav. Žalobce rovněž namítal šablonovitost napadeného rozhodnutí, která vyplývá z toho, že ač je žalobce uzbekým státním příslušníkem, a tudíž by v případě realizace jeho správního vyhoštění měl být přepraven do Uzbekistánu, žalovaný uvedl, že „realizace správního vyhoštění do Moldavské republiky je v současné době potencionálně možná a reálná v době stanovené § 125 zákona č. 326/1999 Sb.“
3. Žalobce rovněž nesouhlasil se závěrem žalovaného, že se žalobce v minulosti opakovaně dopouštěl protiprávního jednání a maření výkonu správního vyhoštění. Skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky (dále jen „ČR“) po uplynutí doby k vycestování, byla jediným prohrěšek, tudíž se u žalobce nejedná o soustavné a opakované porušování právního řádu ČR. Tato skutečnost pak nemůže být dle žalobce považována za závažné protiprávní jednání, neboť žalobce se v mezidobí proti rozhodnutí o správním vyhoštění zákonným způsobem bránil, přičemž dokonce využil možnosti podat kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany a znovu požádal o udělení mezinárodní ochrany a věří, že tentokrát již uspěje.
4. Žalobce dále uvedl, že má v zemi původu vysoké dluhy a kvůli tomu se dostal do problémů s místními lichváři. Do jeho domu v Uzbekistánu několikrát přišli tito lichváři a fyzicky jej napadli, přičemž mu vyhrožovali smrtí. Z těchto důvodů žalobce podal v ČR žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce je ochotný spolupracovat s českými orgány a učinit vše potřebné k tomu, aby mohl svůj pobyt v ČR zlegalizovat. V případě neúspěchu je však žalobce srozuměn s tím, že bude nucen z území ČR vycestovat, a nebude jakkoliv mařit či ztěžovat výkon správního vyhoštění. Z toho důvodu je žalobce přesvědčen, že je na místě přehodnotit důvodnost napadeného rozhodnutí, když v jeho případě byly dány takové okolnosti, které odůvodňovaly využití mírnějších institutů, a to zejména uložení zvláštního opatření dle §123b zákona o pobytu cizinců. Žalovaný přitom v napadeném rozhodnutí nevysvětlil, proč usoudil, že jednotlivá zvláštní opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců považuje za neúčelná či nerealizovatelná a proč jich nevyužil.
5. Žalobce dále namítal, že argumentace žalovaného ohledně nemožnosti uložení zvláštního opatření je v rozporu s obsahem správního spisu, skutečným stavem věci a konkrétními okolnostmi případu. Dle žalobce nese rozhodování žalovaného v tomto ohledu znaky svévole a rozhodování na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalobce poukázal na to, že žalovaný ve vztahu k opatření dle písm. a) uvedl, že žalobce je nedohledatelný, nemá nahlášenou pobytovou adresu, tudíž je využití zvláštního opatření nemožné. Přitom právě skutečnost, že žalobce není a nemůže být nikde oficiálně hlášen, je důsledkem toho, že mu vypršelo jeho pobytové oprávnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

6. Dle žalobce postupoval žalovaný nezákonně, když nedostatečným způsobem zhodnotil možnost uložení zvláštního opatření, ignoroval většinu žalobcem uváděných skutečností a rozhodl v rozporu se správním spisem.
7. Žalobce nesouhlasil ani s dobou trvání zajištění na 40 dní s obecným poukazem na povinnost žalovaného rozhodovat s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění, k oprávněným zájmům cizince. Dle žalobce se žalovaný musí vyvarovat nepřiměřenému zásahu do soukromých práv žalobce a délku zajištění vždy transparentně a přezkoumatelně zdůvodnit.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě uvedl, že postupoval v souladu s právními předpisy, své rozhodnutí vydal v souladu se zákonem, náležitě jej odůvodnil, a proto navrhl zamítnutí žaloby.
9. Poté, co popsal genezi celého případu, zdůraznil, že žalobce opakovaně porušuje právní řád ČR, neboť mu bylo dvakrát vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, která nerespektoval, navíc na území ČR pracoval nelegálně a účelově opakovaně žádal o mezinárodní ochranu. Žalovaný připustil, že v napadeném rozhodnutí jedenkrát uvedl namísto Uzbekistánu Moldavskou republiku, avšak jednalo se o písařskou chybu, přičemž tato skutečnost je zřejmá z textu napadeného rozhodnutí. Z protokolu o podání vysvětlení přitom vyplývá, že žalobce ví přesně, do které země má být vyhoštěn.
10. Žalovaný dále uvedl, že se při svém rozhodnutí zabýval i možností užití zvláštních opatření, a došel k závěru, že s ohledem na skutkové okolnosti žádný typ zvláštního opatření nelze uložit a bylo přistoupeno k zajištění. Dle žalovaného byla u žalobce dána důvodná obava, že by uložením zvláštního opatření byl ohrožen výkon správního vyhoštění. Žalobce totiž pobýval na území ČR dlouhodobě bez povolení k pobytu, čehož si byl vědom, a nerespektoval povinnost vycestovat z území, která mu byla opakovaně uložena pravomocnými rozhodnutími o správním vyhoštění. Žalovaný se tedy důvodně obával, že by žalobce ve svém způsobu chování pokračoval i navzdory uloženému zvláštnímu opatření. Současně byl dle žalovaného vyloučen i samotný výkon zvláštních opatření. Žalobce neměl prostředky na složení finanční záruky, ani její složení nenabídl. Uvedl, že bydlí u kamaráda v Praze, adresu však nezná. Z jeho pobytové historie je zřejmé, že migruje po republice, skrývá se před výkonem rozhodnutí a nelegálně pracuje, kde je mu to umožněno. Žádné vazby na území ČR nemá.
11. Žalovaný má rovněž za to, že se náležitě vypořádal s dobou zajištění na 40 dnů. Žalobce bude zajištěn pouze na nezbytně nutnou dobu, tj. do doby, než budou zajištěny podmínky pro jeho vycestování. Žalovaný dále uvedl, že podrobně zkoumal i přiměřenost dopadu rozhodnutí, přičemž zajištění a realizaci správního vyhoštění shledává přiměřeným, když omezení, která toto rozhodnutí vyvolávající si přivodil žalobce svým jednáním sám.
12. Závěrem žalovaný shrnul, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala žalobce z území členských států vyhostit. Žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, nebyly zjištěny.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
15. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce kontrolovala dne 1. 12. 2023 v ubytovacím zařízení v Litvínově hlídka oddělení cizinecké policie, při které žalobce předložil platný cestovní biometrický doklad Uzbekistánu, z něhož bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území ČR od roku 2016 a dne 16. 11. 2020 mu byl vydán výjezdní příkaz do 15. 12. 2020. Lustrací žalobce v cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce je ode dne 17. 2. 2020 veden v evidenci nežádoucích osob.
16. Rozhodnutím Krajského ředitelství Policie hl. m. Prahy ze dne 6. 1. 2020, č. j. KRPA-423922-34/ČJ-2019-000022-ZSV, které nabylo právní moci dne 17. 1. 2020, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění se stanovenou dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v trvání tří let. Žalobce opakovaně a bezúspěšně žádal o udělení azylu. Posledním rozhodnutím ve věci jeho žádosti bylo odmítnutí kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem, které nabylo právní moci dne 13. 12. 2021, a žalobce tak měl povinnost vycestovat z území ČR do 12. 1. 2022.
17. Žalobce je na základě žádosti ČR evidován v schengenském informačním systému smluvních zemí schengenského prostoru jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru, s platností od 7. 3. 2022 do 14. 1. 2025.
18. Do protokolu o podání vysvětlení sepsaného dne 1. 12. 2023 žalobce mj. uvedl, že na území ČR přicestoval dne 22. 5. 2016 za účelem zaměstnání a od té doby toto území neopustil. Věděl, že mu byl rozhodnutím správního orgánu zakázán vstup na území členských států Evropské unie, a že byl povinen vrátit se do 12. 1. 2022 zpět do Uzbekistánu. Tam se ovšem vrátit nechtěl a nevěděl, že zákaz vstupu se vztahuje pouze na území členských států Evropské unie. Důvodem, který mu brání v návratu do vlasti, jsou jeho obavy z věřitelů, kteří mu vyhrožují fyzickým napadením, pokud neuhradí své značné dluhy. Žalovaný dále vypověděl, že nemá v ČR ani jiném členském státě Evropské unie žádné vazby, jeho rodina – manželka a dvě děti žijí v Uzbekistánu. Tam má také přátele a spolu se sourozenci vlastní majetek – dům z dědictví po rodičích. Žalovaný dále uvedl, že manželce posílá 200 – 300 dolarů měsíčně na obživu, práci v ČR shání těžko, neboť nemá zajištěn legální pobyt. Závěrem uvedl, že svou situaci pochopil, a že odcestuje do Turecka, kde žijí jeho krajané.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

19. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v jeho nedostatečném odůvodnění. Soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostál, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a co jej vedlo k zajištění žalobce. Soud dospěl k závěru, že žalovaný se konkrétní situací žalobce podrobně zabýval a napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše, než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
20. Žalobce dále vytýkal napadenému rozhodnutí jeho vnitřní rozporuplnost, aniž by tuto jakkoli vysvětlil. Soud z obsahu výrokové části a odůvodnění napadeného rozhodnutí žádné vzájemné rozpory neshledal. Žalovaný popsal zjištěný skutkový stav tak, jak vyplývá z obsahu správního spisu, na tento aplikoval příslušná zákonná ustanovení a jejich aplikaci na daný případ náležitě a bez jakýchkoliv rozporů vysvětlil. Nutno zdůraznit, že žalobce ani konkrétně neuvedl, v čem jím tvrzená rozporuplnost napadeného rozhodnutí spočívá. Pokud snad shledává žalobce rozporuplnost napadeného rozhodnutí toliko ve skutečnosti, že žalovaný v jednom místě odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl namísto státu Uzbekistán Moldavskou republiku, a s ohledem na tuto skutečnost namítá nedostatečně zjištěný skutkový stav a šablonovitost napadeného rozhodnutí, pak tuto námitku posoudil soud následovně.
21. Napadené rozhodnutí obsahuje 10 stran odůvodnění (včetně záhlaví, výrokové části a poučení). Ve výrokové části napadeného rozhodnutí je uvedeno, že žalobce je státním příslušníkem Uzbekistánu a jeho bydliště je rovněž v Uzbekistánu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž je opakovaně uváděna jako vlast žalobce Uzbekistán (zajištění tlumočníka do jazyka uzbeckého, rodina žalobce žijící v Uzbekistánu, návrat žalobce do Uzbekistánu, povinnost státních příslušníků Uzbekistánu mít při překračování hranic vízum, vstup žalobce na území ČR s cestovním dokladem Uzbekistánu atd.) nemohou vzniknout pochybnosti o tom, že žalobce je státním příslušníkem Uzbekistánu, a že účastníkem, jehož se napadené rozhodnutí týká, je právě žalobce. Pochopitelně ani soudu neuniklo, že žalovaný na str. 2 při vyjmenovávání splnění jednotlivých podmínek pro zajištění za účelem správního vyhoštění uvedl, že „realizace správního vyhoštění do Moldavské republiky je v současné době potencionálně možná a reálná v době stanovené v § 125 zákona č. 326/1999 Sb.“ Lze tedy souhlasit s žalobcem, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl žalovaný stát, který není vlastní žalobce a ani nikterak nesouvisí s daným případem. Žalovaný uvedení tohoto státu vysvětlil jako písařskou chybu. Ani soud jiný důvod, pro který byla v odůvodnění napadeného rozhodnutí namísto Uzbekistánu uvedena Moldavská republika,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

neshledává. Rozhodně z tohoto pochybení nelze usoudit, že žalovaný vycházel při svém rozhodnutí z nesprávně nebo nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

22. Z textu odůvodnění, v němž se tento nesprávný údaj vyskytuje, je zřejmé, že byl použit při aplikaci ustanovení § 124 odst. 1 písm. c), e) zákona o pobytu cizinců, v němž jsou stanoveny jednotlivé podmínky pro zajištění za účelem správního vyhoštění a žalovaný je podřazoval na daný případ. Jednalo se o obecné hodnocení splnění podmínek (cizinec je starší 15 let, o jeho správním vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto, nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, cizinec je evidován v informačním systému smluvních států, cizinec nevycestoval z území v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění, realizace správního vyhoštění do státu je v současné době potencionálně možná a reálná v době stanovené § 125 zákona o pobytu cizinců), které žalovaný zjevně hodnotí a uvádí v každém svém zajišťovacím rozhodnutí za účelem správního vyhoštění. S ohledem na rozsah odůvodnění a krátký časový úsek, v němž musí žalovaný o zajištění cizince rozhodnout, je nasnadě, že při tomto obecném hodnocení přistupuje ke kopírování, resp. k tzv. „přetahování“ pomocí počítačového programu z jednoho rozhodnutí do jiného rozhodnutí. Toto je nepochybně důvod vzniku předmětné písařské chyby. Soud rozhodně takovou písařskou chybu neomlouvá, ani se s tímto postupem neztotožňuje, nicméně takovou písařskou chybu shledává vysvětlitelnou a v tomto konkrétním případě doložitelnou porovnáním nesprávně uvedeného údaje s jejich správným užitím jak v dalším textu napadeného rozhodnutí, tak i v podkladech pro vydání napadeného rozhodnutí. Z výše uvedených důvodů shledal soud námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu pro nesprávné uvedení vlasti žalobce nedůvodnou, když dospěl k závěru, že se jednalo „toliko“ o písařské pochybení, které nezpůsobilo nezákonnost rozhodnutí ani dotčení na právech žalobce.
23. Soud dále posuzoval k námitkám žalobce, zda je napadené rozhodnutí v souladu se zákonem o pobytu cizinců.
24. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
25. Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.*
26. Podle § 125 odst. 1 první věty zákona o pobytu cizinců *[d]oba zajištění nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.*
27. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *[z]vláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky,*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení bytové kontroly,

b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),

c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo

d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení bytové kontroly“.

28. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
29. Žalobce namítal, že nebyl důvod pro jeho zajištění, neboť jsou v jeho případě dány důvody pro uložení zvláštních opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, přičemž žalovaný jejich použití v napadeném rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Tato námitka není důvodná a zcela se míjí s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí.
30. Pokud jde o možnost užití mírnějších opatření, soud má za to, že se žalovaný zejména na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí dostatečně zabýval možnostmi užití zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce a řádně u jednotlivých opatření odůvodnil, proč k nim nebylo možné v případě žalobce přistoupit. Na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí proto soud v podrobnostech odkazuje a lze snad pouze shrnout, že žalovaný po zhodnocení zjištěných skutečností (žalobce ačkoli věděl, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění z území členských států Evropské unie, dal svým chováním, tj. nerespektováním pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění, najevo, že platné právní předpisy a uložené povinnosti nehodlá dodržovat; v době stanovené rozhodnutím o správním vyhoštění neopustil území, s odůvodněním, že si chtěl vydělat peníze na své dluhy; neoznámil policii adresu místa pobytu) dospěl k závěru, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců je z hlediska jednání žalobce nedostačující a neúčelné. K neuložení zvláštních opatření dle ustanovení § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů ČR žalobcem. Dle žalovaného nepostačuje v daném případě uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť žalobce, krom toho, že nemá hlášené bydliště ani adresu trvalého pobytu ani žádnou jinou formu pobytu, nemá dostatek prostředků na složení finanční záruky. Žalovaný se tedy možnostmi užití zvláštních opatření za účelem vycestování podle názoru soudu zabýval dostatečně a správně poukázal i na nedostatek finančních prostředků na straně žalobce, který v ČR nemá žádné příbuzné, tudíž je vyloučeno, aby žalobce (nebo někdo za něj) složil kauci Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nebo se u někoho ubytoval, když nemá dostatek finančních prostředků. V tomto ohledu je tedy rozhodnutí žalovaného zcela v souladu s obsahem správního spisu, skutečným stavem věci a zcela koresponduje s konkrétními okolnostmi žalobcova případu.

31. Směrem k žalobci soud zdůrazňuje, že on sám při výsledku dne 1. 12. 2023 uvedl, že v ČR bydlí u kamaráda, jehož příjmení, ulici a čp. však neznal. Žalobce rovněž uvedl, že nemá dostatek finančních prostředků, disponoval toliko 14 tis Kč. Tyto prostředky mu nemohly postačovat na složení kauce. S ohledem na nedostatek finančních prostředků na straně žalobce je tak zcela zjevné, že uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců nepřipadá v úvahu. Ostatní alternativy pak rovněž předpokládají, že žalobce bude disponovat rozumným množstvím finančních prostředků, aby si zajistil ubytování a obživu, případně že bude znát někoho, kdo mu v tomto ohledu pomůže. Soud se zároveň shoduje se žalovaným v tom, že uložení zvláštních opatření za účelem vycestování by v žalobcově případě bylo nedostatečné a neúčelné, neboť žalobcovo dosavadní jednání vzbuzuje zásadní pochybnosti o tom, že by dodržel podmínky zvláštním opatřením za účelem vycestování stanovené. Soud v tomto ohledu považuje za zásadní, že se žalobce vědomě zdržuje na území ČR neoprávněně, a to po dobu delší jednoho roku, ačkoli mu uplynula lhůta stanovená k vycestování. Popsané jednání žalobce nasvědčuje tomu, že skutečně nerespektuje právní předpisy členských států Evropské unie (včetně ČR) týkající se podmínek vstupu na území a pobytu na něm a že je za účelem dosažení svého cíle – tj. setrvat v ČR a pracovat zde byť bez pracovního povolení – ochoten porušovat právní předpisy. Za těchto okolností i dle názoru soudu nepředstavují zvláštní opatření za účelem vycestování dostatečnou záruku toho, že by žalobce spolupracoval s policejními orgány při realizaci správního vyhoštění. Naopak existuje významné riziko, že by se žalobce skrýval, čímž by zmařil nebo ztížil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobcova polemika o tom, že je již z podstaty věci vyloučeno, aby mohl splnit požadavek oficiálního nahlášení adresy pobytu v situaci, kdy mu skončilo bytové oprávnění, není namístě. Z citace ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pro uložení možnosti zvláštních opatření není existence oficiálního pobytu, ale povinnost cizince sdělit policii adresu, na které se bude do doby vycestování z území ČR fakticky zdržovat, když právě tato podmínka a její splnění cizincem má skýtat záruku, že nebude cizinec mařit realizaci správního vyhoštění.
32. Soud proto dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že užití některého ze zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo v žalobcově případě namístě. Předmětná námitka tudíž není důvodná. Nelze přitom přehlédnout, že ani žalobce neuvedl, které konkrétní zvláštní opatření za účelem vycestování měl žalovaný v jeho případě použít.
33. Soud se dále zabýval námitkou, ve které žalobce tvrdil, že délka zajištění 40 dnů je stanovena v rozporu se zákonem, když tato délka nesmí přesáhnout dobu přiměřenou ke sledovanému cíli. K otázce délky zajištění soud připomíná, že podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů. Tento požadavek žalobou napadené rozhodnutí respektuje, neboť uvedený zákonný limit překročen nebyl. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že „[h]lavním kritériem pro stanovení doby trvání zajištění je předpokládaná složitost přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3 zákona ... o pobytu cizinců ...), proto musí být v odůvodnění rozhodnutí o zajištění uveden výčet předpokládaných úkonů potřebných k realizaci vyhoštění s uvedením odhadu jejich časové náročnosti“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79).
34. Délkou zajištění žalobce, výčtem úkonů, které je třeba učinit, včetně odhadu doby, kterou každý úkon zabere se žalovaný podrobně zabýval na str. 8 napadeného rozhodnutí. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žalovaný především uvedl, že žalobce může požádat ČR o udělení mezinárodní ochrany. Z tohoto důvodu žalovaný vyčkává s procesem ověření totožnosti, až tato doba 7 dnů marně uplyne, a to zejména k ochraně zajištěného cizince. Protože žalobce vlastní platný cestovní doklad, který je nezbytný k výkonu správního vyhoštění, bude dále třeba zajistit termín výkonu (realizace) správního vyhoštění, kdy se jedná o úkony spojené s přípravou odletu žalobce z území ČR na území Uzbekistánu. Žalovaný přitom poukázal na své zkušenosti a znalosti dané problematiky, když odhadl že uvedené úkony nebudou trvat déle než 40 dnů. Žalovaný zdůraznil, že žalobce bude zajištěn pouze na dobu nezbytně nutnou, tedy do okamžiku zajištění podmínek pro jeho vycestování.

35. Z výše uvedeného je dle soudu zjevné, že žalovaný ve svém rozhodnutí popsal výčet předpokládaných kroků potřebných k realizaci správního vyhoštění a odhad jejich časové náročnosti. Rovněž soud je toho názoru, že doba trvání zajištění žalobce 40 dnů je přiměřená. Soud tedy uzavírá, že žalovaný přezkoumatelným způsobem zdůvodnil, proč přistoupil k zajištění žalobce na dobu 40 dnů a že jde o zcela realistický odhad doby potřebné pro realizaci správního vyhoštění žalobce. V tomto směru je rozhodnutí žalovaného zcela dostatečné a podle soudu žalovaný dostal požadavku plynoucímu z výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 93/2011-79.
36. Žalovaný se rovněž dostatečně zabýval i možným nepřiměřeným zásahem napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Došel přitom k závěru, že vydání rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění sice bude určitým zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, nejde však o zásah nepřiměřený. Žalovaný zhodnotil skutečnost, že žalobce je dospělým, zdravým mužem, který si je vědom toho, za jakých podmínek je oprávněn pobývat na území ČR, resp. v schengenském prostoru, jehož je ČR součástí; na území ČR ani na území Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace se nenacházejí žádní rodinní příslušníci, příbuzní, či blízcí žalobce nebo jiné osoby, ke kterým má žalobce citový vztah, žalobce tudíž nemá rodinné vazby na území ČR; rodina žalobce (manželka a 2 děti), žije v Uzbekistánu ve společném rodinném domě; žalobce nemá k ČR žádné ekonomické, společenské ani kulturní vazby; žalobce je státní příslušník Uzbekistánu a má tedy intenzivní vazbu k Uzbekistánu a po dobu, po kterou je zařazen do schengenského informačního systému, jako osoba, které je zakázán vstup do schengenského prostoru, může žít v Uzbekistánu (a to přesto, že má obavu z ohrožení ze strany svých věřitelů), či v Turecku, kam má v úmyslu odcestovat, neboť zde žije hodně krajanů.
37. Soud se s tímto hodnocením přiměřenosti napadeného rozhodnutí zcela ztotožňuje. S ohledem na výše uvedené a pobytovou historii žalobce, který dlouhodobě pobývá na území ČR bez pobytového oprávnění a dlouhodobě nerespektuje pravomocně uložené správní vyhoštění, lze považovat zajištění žalobce za přiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
38. Žalobce dále v žalobě bez jakéhokoli upřesnění namítal, že žalovaný porušil čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. Obě uvedená ustanovení se týkají ochrany osobní svobody. Jak již bylo výše uvedeno, soud dospěl k závěru, že osobní svoboda žalobce byla omezena plně v souladu se zákonem a ze zákonem předpokládaných důvodů. Soud tedy neshledal, že by v daném případě došlo k porušení čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.

39. K obecné námitce, že došlo k porušení základních zásad činnosti správních orgánů soud konstatuje, že z obsahu správního spisu žádné takové pochybení nevyplynulo a nebylo soudem zjištěno.
40. Na základě shora uvedeného soud konstatuje, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně, neboť si žalovaný obstaral dostatek relevantních podkladů, které následně náležitě vyhodnotil.
41. Soud dodává, že nerozhodl o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o takovém návrhu má soud dle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodnout bez zbytečného odkladu a není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání. Vzhledem k tomu, že soud rozhodl o samotné žalobě ještě před uplynutím uvedené lhůty, bylo rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku bezpředmětné.
42. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 22. prosince 2023

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.